V. évfolyam. 38. szám 1949 szeptember 16

Ludas Matyi

70 fillér

Megvédtük!

Tehetségkutató-pályázatunk eredménye

Lapunk 26-iki számában 5100 forinttal díjazott tehetségkutató pályázatot hirdettünk. Célunk az volt, hogy bátorítást, lehetőséget nyújtsunk azoknak, akik tehetséget éreznek magukban ahhoz, hogy a humor, a szatíra éles fegyverével harcoljanak népi demokráciánk nagy céljaiért. Pályázatunk hatalmas visszhangra talált olvasóink körében. A kitűzött határidőig, augusztus 1-ig 1242 pályamű érkezett be szerkesztőségünkbe. Az 1242 pályázó 2120 pályaművel vett részt a pályázaton, ennek következtében a bírálóbizottságnak már csak technikailag is nehéz dolga volt. Fokozottan nehézzé tette az elbírálást az a körülmény, hogy bár a beküldött pályaművek között egész sereg tehetséges és kedves írás van, amelyek a szocializmusért küzdő ember optimista derűjével és építő világszemléletével ábrázolják a mai életet, — közöttük mégsem akad olyan mű, amely művészi értékénél fogva az első díjra kimagaslóan méltónak bizonyulna.

Ilyenformán a bírálóbizottság úgy találta helyesnek, ha az 1500 forintos első díjat nem adja ki s az 5100 forintos összdíjat 2 drb második (750—750 forint), 3 drb harmadik (500—500 forint) és 7 drb, egyenkint 300 forintos díjra osztja. Az eredeti 10 díj helyett így 12 díjat adunk, éspedig gondos mérlegelés után a következőknek:

II. díj:

Batu István esztergályossegéd, Csepel, Aradi vértanuk-útja 10.

Ifj. Kaló Flórián diák, Bp. IX., Ráday-u. 59.

III. díj:

Hortobágyi László kőfaragó, Bp. XIV., Erzsébet királyné-út 23.

Fényes István diák, Bp. V., Csáky-u. 34.

Kovács Péter földműves, Regöly, Tolnamegye.

IV—XII. díj (sorrendi megkülönböztetés nélkül): ifj. Németh Zoltán diák, Bp., József-krt 19.

Romhányi Ferenc kőnyomdász, Bp., X., Beleznay-u. 30.

Ifj. Hegedüs Tibor, Bp., V., Katona József-u. 22.

Ifj. Pálinkás Lajos földműves, Óbög.

Muszkás Ottó könyvelő, Bp., III., Föld-u. 18.

Gerencsér Jenő földműves, Bp., Rákóczi-út 28.

Várnai Ferenc, rendőr i. II. o. tiszt, Makó.

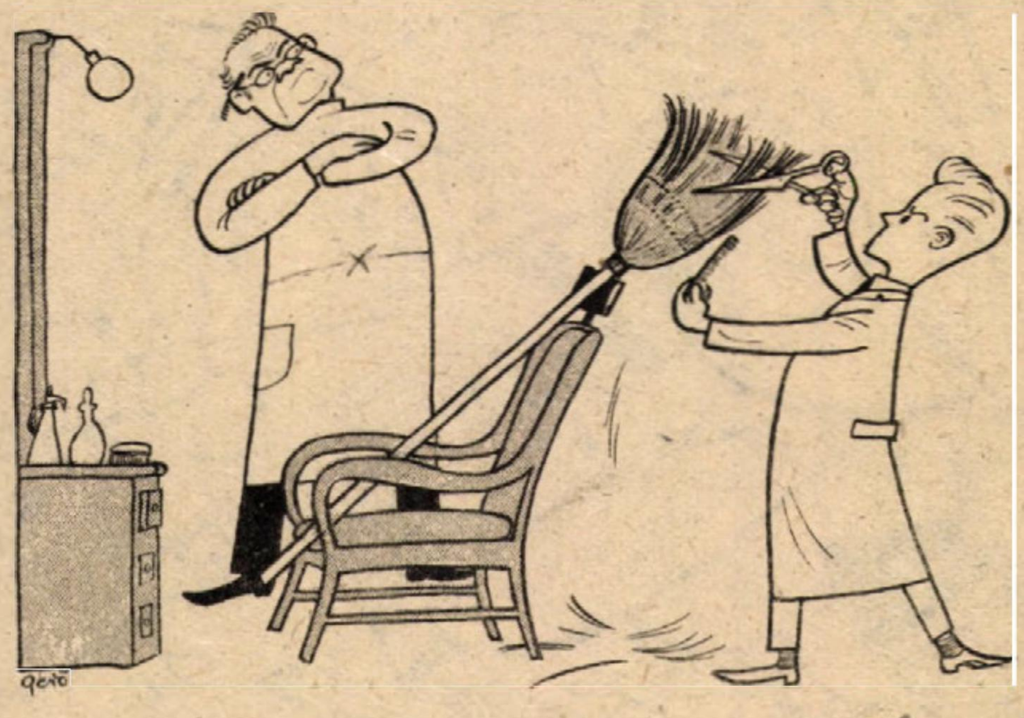
A bírálóbizottság a díjazottakon kívül elismerő dícséretben részesíti a következők műveit:

Kovács József, Balmazújváros, Horváth Zoltán, Bp., Erkel-u. 9., Pupák Bonifác (álnév), ifj. Zimányi Alajos, Bp., Erzsébet kir.-né-út 122, Ungár Jenő, Rákospalota, Pázmány-u. 8., Jakab József, Mezőkövesd, Viola-u. 17., ifj. Barabás Zoltán, Bp., Üllői-út 86., Méry Sándor, Bp. X., Kőbányai-út 42., Varga István, Szeged, Dobó-u. 48., Zöllei András, Győr, Klapka-u. 3., Lénárt György, Eger, Csokonai-u. 1., Erdisz Pál, Törökbálint, Karászy György, Bp., Bernáth Géza-u. 27., Kapusy Árpádné, Törökszentmiklós, Fon Lajos, Bp., Bulcsú-u. 21/b., Dulcsán Géza, Budafok, Enyedi-u. 13., Kulcsár István, Leányvár, Sz. Szilárd Anikó, Gödöllő, Adamovics József, Miskolc, Telegdi-u. 2., Dániel Tamás, Bp., Szív-u. 52/a., ifj. Haszmann István, Budafok, Kerékgyártó-út 15., Máday Sándor, Perecesbányatelep, Sombor András, Bp., V., Árpád-u. 11., Závori Lajos, Bp., II., Mónus Illés-rkp., Lázár Károly Gy., Bp. Eötvös-u. 29., Lengyel György, Bp., Sas-u. 21., Kozéki Zoltán, Bp., Práter-u. 63., ifj. Várszegi György, Nagybátony-Szorospatak bánya, Páhmer Ervin, Bp., Dob-u. 52., Vámos Béla, Szentgál, Lovas Béla, Alpár.

Talán érdekes megemlíteni, hogy az 1242 pályázó között a legfiatalabb a 8 éves Varga Évike, Miskolc, a legidősebb pedig a 86 éves Kleiszt Gyula, Újpest volt. De feltétlenül figyelemreméltó, hogy a pályázók 71 százaléka kétkézi dolgozó (munkás és paraszt). Beszédes bizonyítéka ez annak, hogy a Ludas Matyi a dolgozó nép lapja, de bizonyítéka dolgozóink derűjének és nemes ambicióinak is.

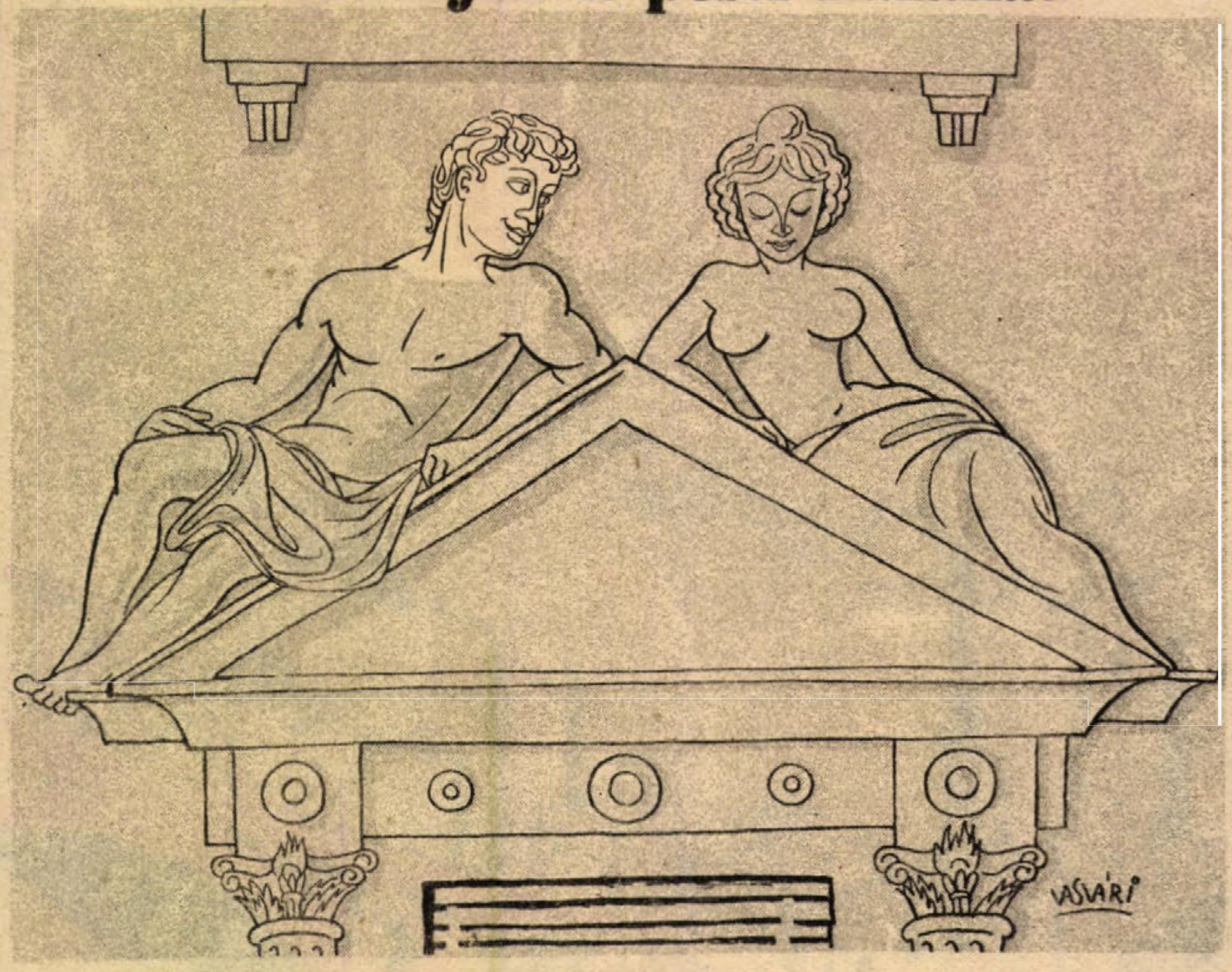
Tudjuk, hogy azok közül, akik nem jutottak a legjobbaknak ítéltek közé, sokan csalódást fognak érezni most, hogy a pályázat lezárult. Ez mindenféle pályázatnál elkerülhetetlen. Azt üzenjük nekik: nyitva előttük a tér továbbra is. Amint pályázatunk meghirdetése előtt is szívesen fogadtunk minden tehetséges írást, a jövőben is örömmel fogadunk és bírálunk el ilyeneket. Nemcsak azoktól várunk folytatást, akik a díjazottak közé kerültek. Mindenkitől, akinek kedve és tehetsége van ahhoz, hogy résztvegyen a Ludas Matyi szép hivatásában: a szocializmust építő magyar nép mulattatásában.

Gyakorlati oktatás a fodrásziparban

Férfi hajvágás.

Renoválják a pesti házakat

— Új fejem van, nagysád. Megengedi, hogy bemutatkozzam?

Megfiatalítják a futballcsapatokat

— Remek dolog ez a megfiatalítás, intéző úr, de azért nem gondolja, hogy ez túlzás? . . .

Bárgyu britek

— Igaz, hogy a dohányt jegyre kapjuk, husunk nincs, télikabát helyett pontokat kapunk, de legalább szabadok vagyunk . . .

Washingtoni legenda

Éjjel volt, s Truman felriadt,
Előtte angyal állott,
Megszólalt és az Elnök úr
Az ágyról majd leszállott.
— Sokat beszélnek Önről és
Gondoltam, felkeresném . . .
Truman: Kisasszony nékem Önt
Ismerni nincs szerencsém!

— Pax-szal beszél most Elnök úr,
A Béke angyalával . . .
Ám Truman így szól zordonan:
— Nem tárgyalok Magával.
Olyat teszek, ha nem megy el,
Hogy magam is megbánom,
A Békangyalt látni én
Álmomban sem kívánom!

P. J.

Kezdődik a tanítás

— Indulunk az iskolába, Péterke — röppentettem fel az első rakétát háromnegyedötkor.

— Nem indulunk az iskolába — lőtte le az első rakétát Péterke.

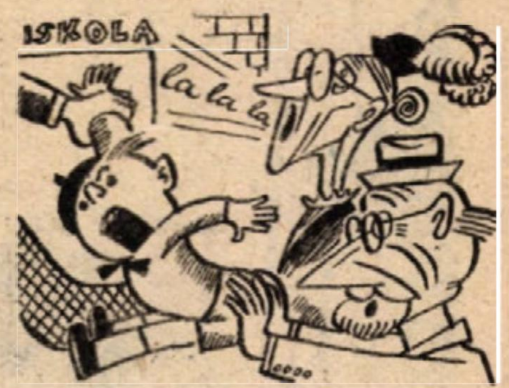
— Az iskola jó dolog! A legjobb dolog a világon!

— Akkor menj te iskolába — ajánlotta Péterke.

— Én már mentem! Attól vagyok olyan okos!

— Akkor menjen a mama.

— Hát akkor menjünk a cukrászdába — mondtam.

— Oda lehet — mondta, de nem minden gyanakvás nélkül.

Elindultunk. A feleségem óvatosságból elől ment, mögötte én Péterkével, nagyapa és nagymama képezték az utóvédet. Minden meglepetés ellen biztosítottuk magunkat.

Tíz perc mulva megálltunk az iskola kapuja előtt.

— Ez cukrászda? — kérdezte Péterke gyanakodva.

— Hát mi más lehetne? — mondtam behízelgő hangon.

— Ez iskola! — sikoltott fel Péterke szívettépően. — Nem megyek iskolába!

Behúztam Péterkét a kapun. Én húztam, nagyapa tolta, nagymama meg énekelt, hogy elkerüljük a feltűnést.

— Nem akarok iskolába járni! — zokogta Péterke. — Nem akarok iskolába menni!

Az udvaron abban a pillanatban kezdődött a meg-

nyitóünnepség. Uttörők énekeltek, zászlók lobogtak, csillogószemű kisfiúk és kislányok tapsoltak. Elhangzottak a megnyitóbeszédek, aztán megint énekeltek az úttörők, egy kisfiú verset mondott. Egészen megfeledkeztem Péterkéről.

Csak akkor jutott megint eszembe, amikor vége volt az ünnepségnek. Kézenfogtam. Abban a pillanatban megint szívettépően elkezdett zokogni. Kínos dolog volt.

— Mind ilyenek ezek az elsőosztályos kisfiúk, első nap — mondta egy jóságosarcú tanítóbácsi vigasztalóan. — Mi bajod, kisfiam?

Péterke szíventalált őzikeként jajdult fel:

— Nem akarok hazamenni!

Gergely Miklós

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos. SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.

Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein. V., Honvéd-u. 10. Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

A HÁLA

Az egyik amerikai ujságban olvastam a következő hirdetést:

Mi nem dícsérjük magunkat, mert ízlésünk ezt nem engedi. Minden öndícséret helyett, hadd álljon itt ez a kis levél:

Szomorú, fáradt, öreg ember voltam már huszonhároméves koromban. Járni nem tudtam, csak négykézláb, azt is csak hátrafelé és lassan. Állandó fájdalmak kínoztak. Beszélni már régen nem tudtam, csak hörögni, mert minden lélegzetvételnél szúró, maró fájdalmak leptek meg.

Az is bosszantott, hogy két karomat egyáltalában nem tudtam használni, olyan heves fájdalmaim voltak. Ülni, állni, vagy feküdni évek óta képtelen voltam. Etvágyam nem volt, a táplálékról annyira leszoktam, hogy csak csodálkozni tudtam, ha láttam enni embereket. Ez még van? — mondtam volna, ha beszélni engedett volna szörnyű betegségem, esetleg motyogtam volna, ha lettek volna még fogaim. De már régen kihullottak.

A fejem olyan volt, mint egy billiárdgolyó. Teljesen kopasz voltam, mert kínzó betegségem első hetében elfújta a szél azelőtt dús, selymes hajamat. Már nem volt kedvem semmihez. Munkanélküli voltam és annak sem tudtam igazán örülni.

A lányok nem szerettek, hiába járkáltam körülöttük négykézláb. Életem határozottan szomorú volt, amikor elolvastam hirdetésüket a Pink Pank labdacsokról.

Eleinte még ebben sem bíztam, de egyet mégis bevettem, ímmel. Az ámmaira már nem volt erőm. Haldokoltam. Az első labdacs, az első Pink Pank után azonban valósággal újjászülettem. Tíz perc mulva járni tudtam, egyelőre csak hátrafelé, de már nem négykézláb, hajam megnőtt, fogaim kinőttek, izmos lettem, minden fájdalom eltünt, mintha elvágták volna. Karommal mázsás súlyokat emeltem minden erőfeszítés nélkül. A nők imádni kezdtek. Munkát kaptam és ami a legnagyobb csoda, észrevettem, hogy szeretek is dolgozni. Megnősültem. Pillanatok alatt három gyermekem született, akiket nejem már az első házasságából hozott magával.

Most úgy érzem magam, mintha apa és anya lennék egyszerre. Jókedvemben villamosokkal dobálózom. Azt hiszem, használtak nekem ezek a labdacsok.

K. P.

De Gasperi álma

— Kvázi, kvázi...

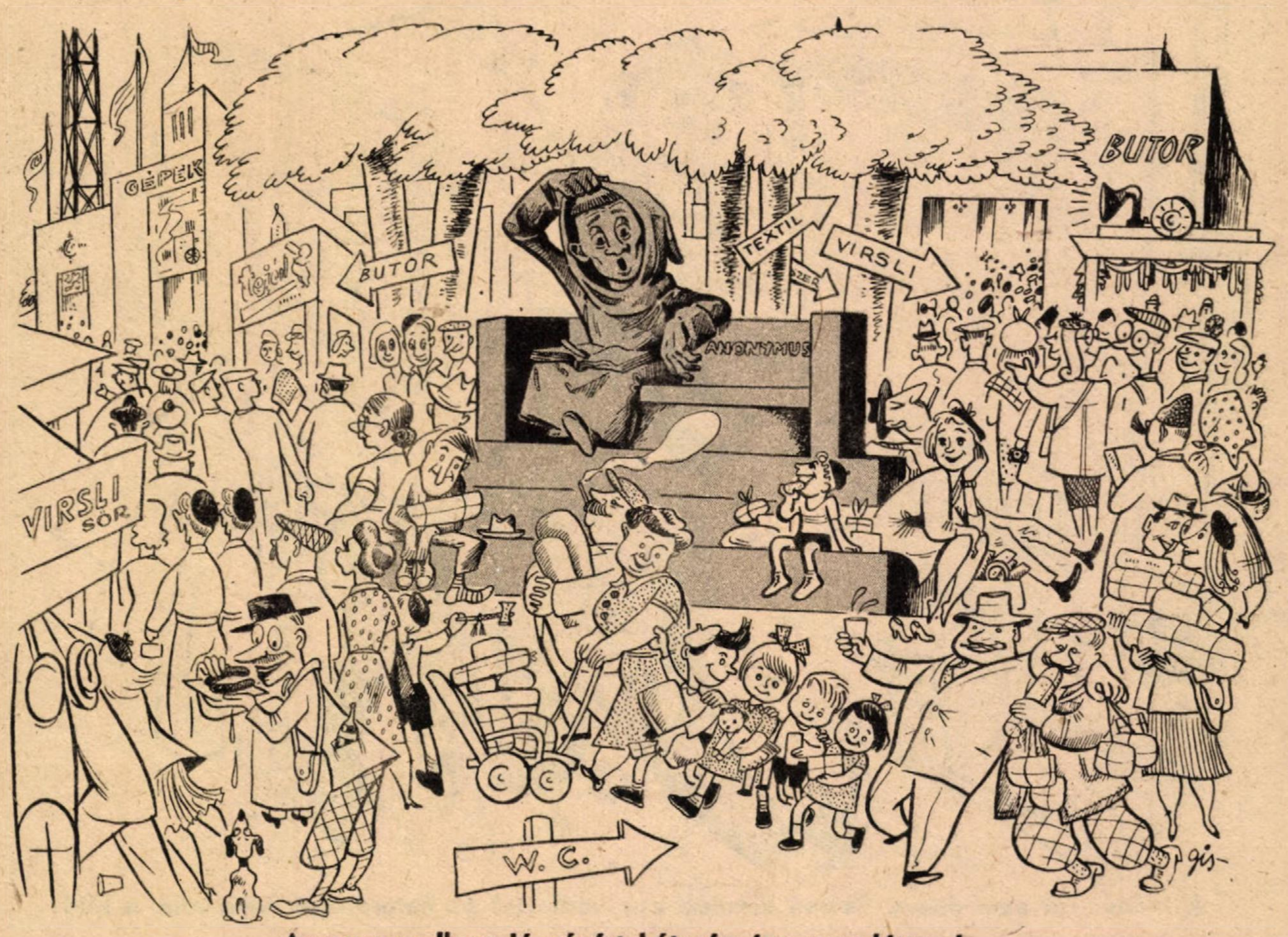
(Avanti.)

Fene nagy előkelőség

Arisztid: Kérem az esernyőt hazaküldetni...

Helyszíni felvételünk az Őszi Vásárról

Anonymus: Ilyen jó vásárt hétszáz éve nem láttam!

Éppen a kanalat emeltem a számhoz, telve párolgó húslevessel, amikor valaki megszólalt az asztalom mellett:

— Tartsa egy kicsit ferdébben a kanalat!

— Akkor kifolyik belőle a leves — mondtam, anélkül, hogy felnéztem volna, mert roppant nyugodt ember vagyok.

— Az most nem fontos — jelentette ki az ismeretlen, mert ő is nyugodt volt. — A lényeg, hogy a kanalat fordítsa kijebb. Csak így látom a levest a kanálban.

Mi az ördögnek akarja ez az ember az én levesemet megnézni a kanalamban, amikor kint a konyhában husz literes fazékkal nézheti? Felpillantottam. Ekkor már az étkezőteremben többen odafigyeltek. Asztalomnál Lajos állt, a könyvelésből, kezében fényképezőgéppel.

— Most vettem — mutatott a masinára — mielőtt lejöttem üdülni. Egész sereg fényképet akarok csinálni az üdülőnk életéből. Tartsa kijebb azt a kanalat!

Már kattant is a gép, lefényképezett, amint eszem és a kanalamból folyik ki a leves. Ez megnyugtató lehetett számára, mert továbbment és lefényképezte a fekete Bruheket, meg a kisebbik fiát, amint marhahúst esznek, ecetes tormával. Igazán, milyen kedves ez a Lajos a könyvelésből, mondta mindenki, üdülni jött és közben mindent lefényképez. Igazán, milyen kedves ez a Lajos...

Reggel arra ébredtem, hogy valaki lehúzza rólam a takarót és a fejem mellé tesz egy csomó mezei vadvirágot. Lajos volt.

— Hogyan ébred fel az üdülő az üdülőnkben! — mondta és kattantott. A strandon többen vízbe akartunk menni, de a Lajos másfél órát vett el a vízbemenéstől, mert nem álltunk megfelelő pózban. Végre, mikor intett, hogy bemehetünk, akkor addig nem engedett kijönni, míg többen lilára nem váltak és reszkető szájszéllel vacogták, hogy még két perc és nem élik túl a felvételt. Ekkor még mindig többen azt mondták, hogy kedves a Lajostól, hogy ilyen remek képeket csinál, de többen nem tudtak beszélni, mert bedagadt a torkuk a felvételtől.

*

Hazaérkezésem után három nappal villamosbérletet akartam váltani. Fénykép kellett hozzá. Szerencsémre eszembe jutott, hogy Lajos barátom az üdülőben számos pompásnál-pompásabb felvételt készített rólam. Habozás nélkül felkerestem hát, hogy a képek egyikét elkérjem tőle.

— Még nem hívattam elő a tekercset, — mondta egy kicsit vörösen, — de ott van a fényképésznél.

Nem tudta elég gyorsan becsukni az íróasztal fiókját, láttam, hogy ott van a gépe benne.

— Nem tudom kinyitni, — mondta erre még vörösebben. — Tudod, ezekhez a technikai dolgokhoz nem értek... Igazi művész vagyok.

— Fogd a gépedet és azonnal megyünk a fényképészhez, — szóltam rá erélyesen. Nem tudott mit mondani, fogta a gépét és mentünk a fényképészhez.

A fényképész bement a sötétkamrába, de már jött is vissza:

— Kérem, ebben a gépben nincs is film.

Lajos meghökkenve nézett rám és a füle tövét vakarta:

— Ettől féltem egész idő alatt — szólt fejcsóválva — pedig milyen ragyogó felvételek voltak.

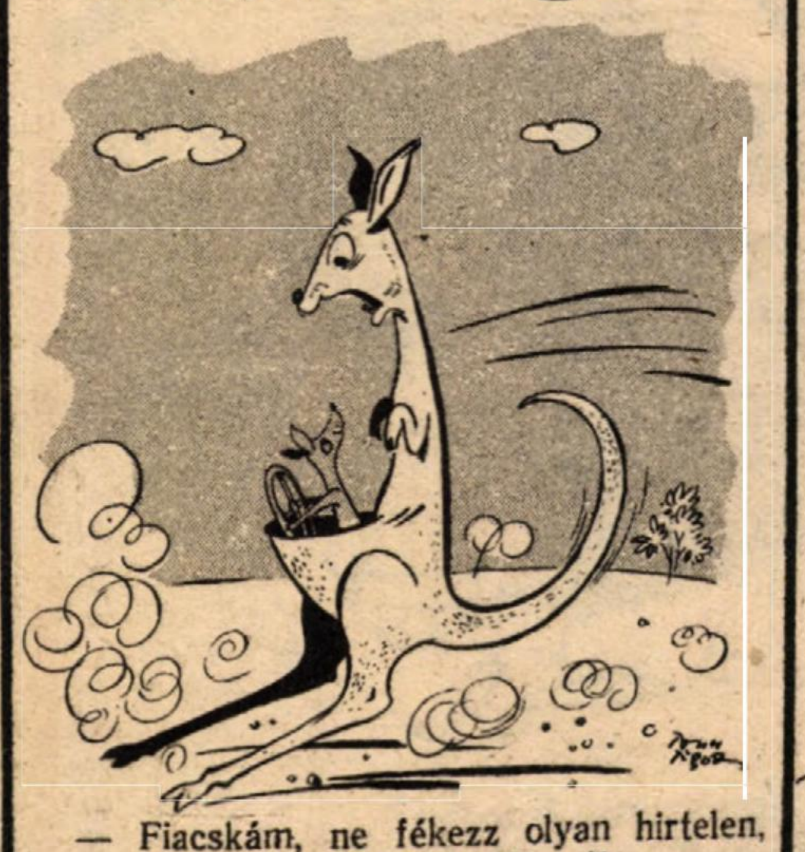
Vajda Albert

Gyorsaság nem boszorkányság

— Te már itthon vagy?! Hiszen még veled beszélek...

Kedvező kenguru

— Fiacskám, ne fékezz olyan hirtelen, mert tönkreteszed a fékpofámat!

Kedves vendége

volt Ludas Matyinak a napokban. A szabad Kína egyik fiatal rajzolóművésze, Ting Csung kereste fel szerkesztőségünket, hogy megismerkedjék magyar kollégáival. Ting Csung a DIVSz-kongresszus alkalmából tartózkodott Budapesten. A kínai-magyar rajzoló-barátságnak percek alatt két rajz lett az eredménye: Szegő Gizi lerajzolta Csung barátunkat, aki viszont Szür Szabó Józsefet vázolta fel pillanatok alatt, méghozzá kitűnően. Ting Csung arcmásán saját írásával szeretettel köszönti lapunk minden olvasóját.

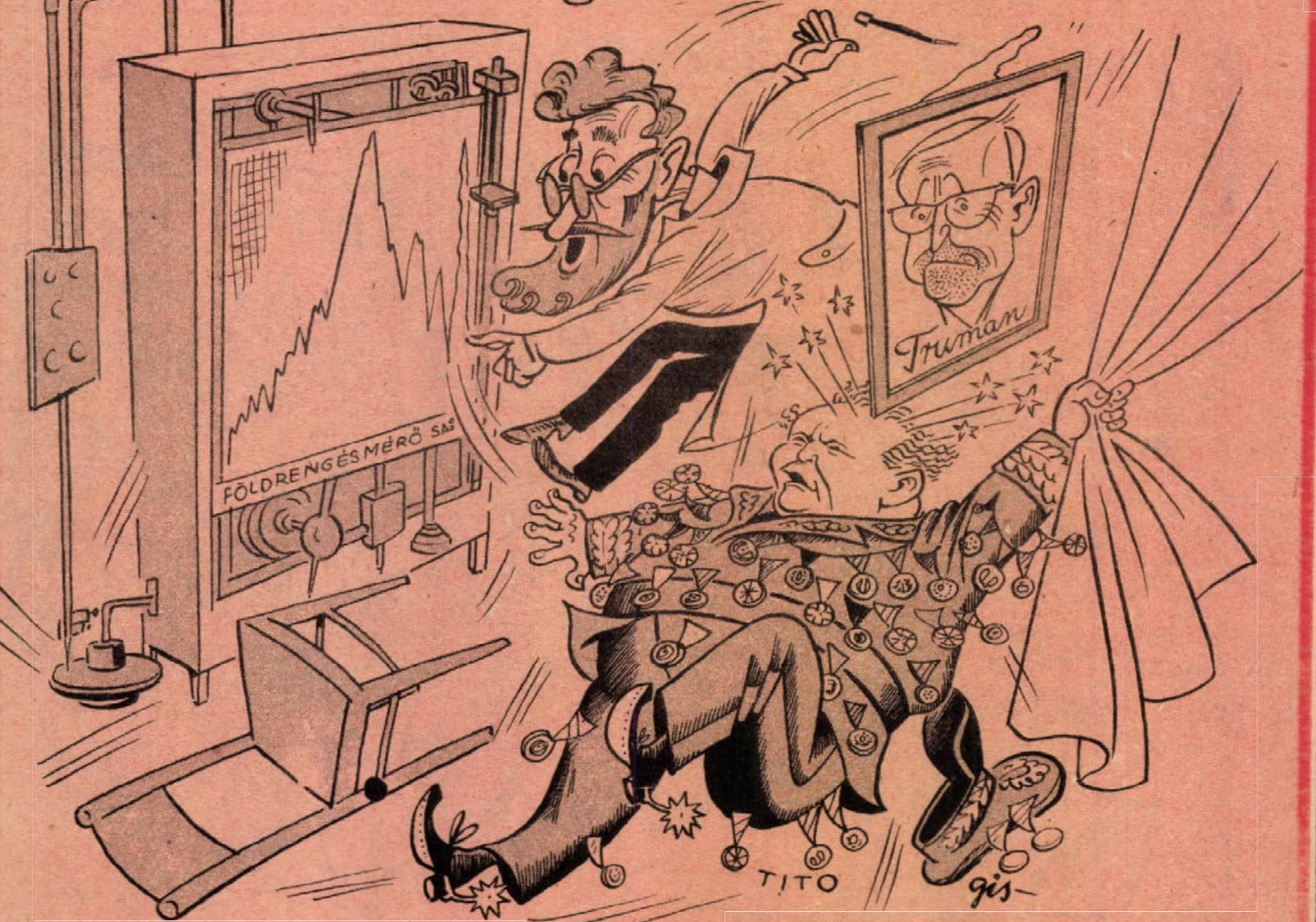

Szegő Gizi rajza Ting Csungról.

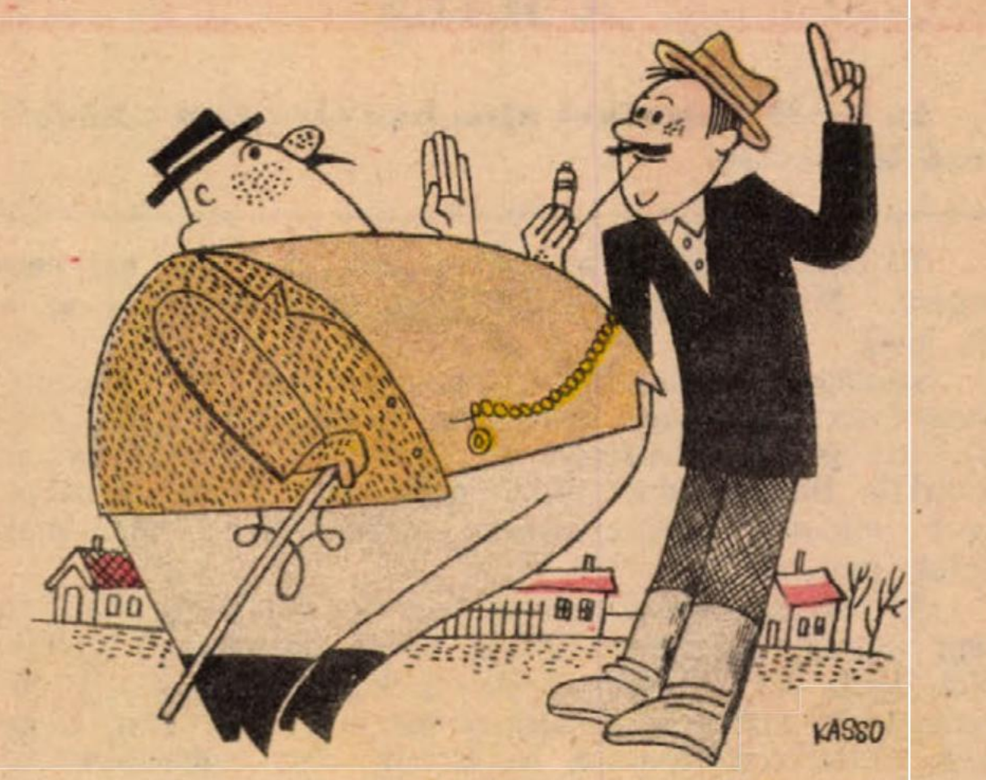
Ting Csung rajza Szűr Szabó Józsefről.

Belgrádban

A tudós: Ezt nem értem. Pesten kiadtak egy vádiratot és Belgrádban reng tőle a föld..

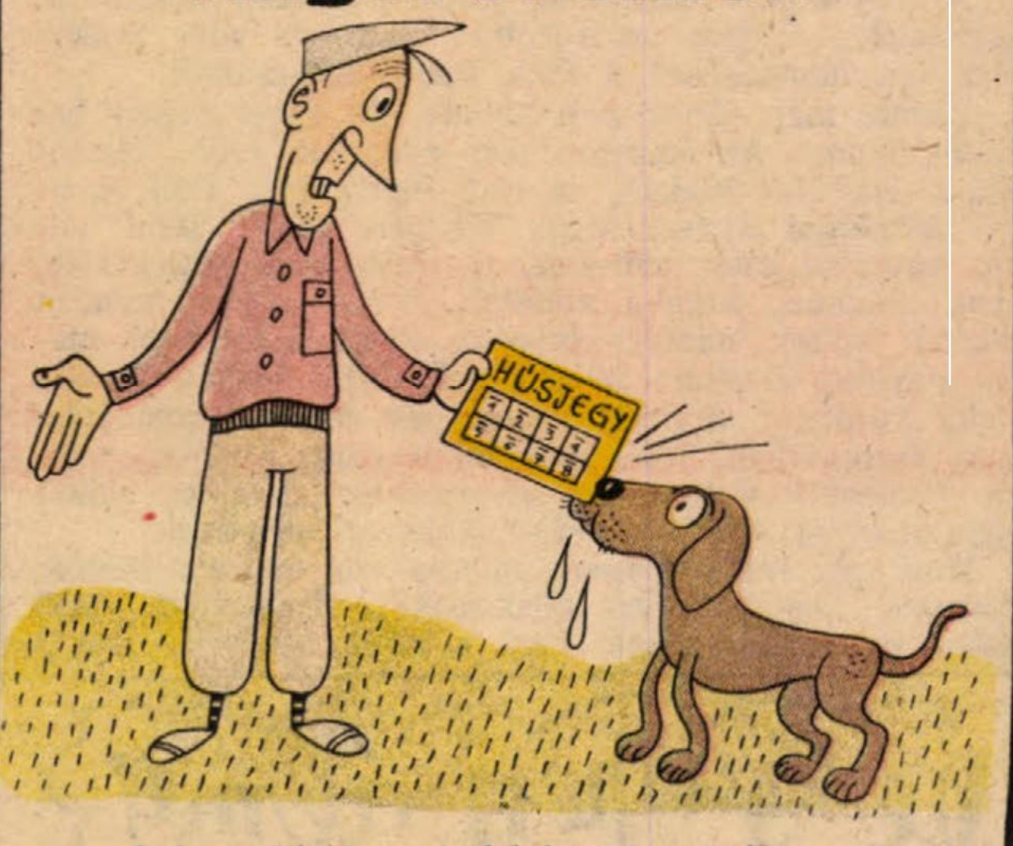
A kulák esete a vetőmagtisztítással

— Maga nem szelektálja a vetőmagját, Zsiros gazda? Tele lesz a búzája konkollyal, meg pipaccsal! Mire fog hivatkozni a bíróság előtt?

— Arra, hogy aki a virágot szereti, rossz ember nem lehet.

Angol örömök

— Sajnos, Floki, csak húsjegyem van!

Angol pénzügyminiszter — amerikai pénzügyminiszter avagy Illusztrált nóta

Snyder Fóni sej azt mondja,
Jól jön néki a Cripps fontja ...

Amerikai Kultura

Egy amerikai egyetemi tanár egy előkelő vacsorán tanári élményeiről mesél szomszédjának

— Képzelje uram, ma megkérdeztem az egyik diákomtól, hogy ki írta a Hamletet. A fiú azt mondta, hogy nem tudom tanár úr, de ha parancsolja, becsületszavamat adom rá, hogy nem én írtam.

— Pedig ő írta, ugye? — kérdezte a szomszéd.

A tanár összeharapta a száját és nem szólt semmit.

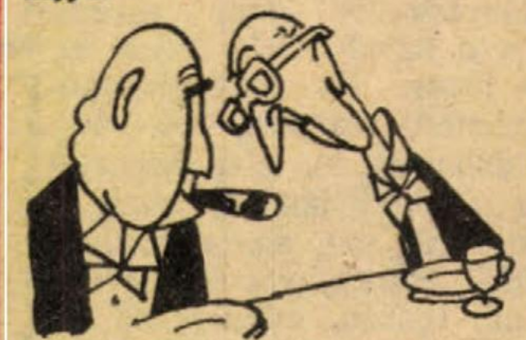

Kisvártatva beszélgetni kezdett a másik szomszédjával. Egészen összemelegedtek és a tanár halkan odasúgta neki:

— Fantasztikus, hogy milyen műveletlen némely ember? Az előbb egy hülye diákomról meséltem a jobboldali szomszédomnak. Elmeséltem neki, hogy megkérdeztem a fiútól, ki írta a Hamletet, mire a fiú azt mondta, hogy nem tudom, tanár úr, de ha parancsolja, becsületszavamat adom rá, hogy nem én írtam. Erre ez az úr itten, a jobboldali szomszédom azt mondta, hogy pedig ő írta, ugye?

A másik szomszéd egy ideig gondolkozott, aztán értelmesen bólintott:

— Pedig nem ő írta, ugye?

A tanár most már az egész vacsora alatt nem szólt többet egy szót se. A vacsoráról az egyik előkelő hölggyel ment el és útközben elmondta neki az egész dolgot.

— Képzelje, asszonyom, a vacsorán egy hülye diákomról meséltem, aki nem tudja, hogy ki írta Hamletet, mire az egyik szomszédom úgy vélte, hogy az illető diákom írta, a másik szomszédom meg úgy vélte, hogy nem az illető diákom írta.

A hölgy sajnálkozva nézett a tanárra:

— Úgy, hogy most végeredményben nem lehet tudni, hogy ki írta a Hamletet, ugye?

Megalakult a nyugatnémet bábkormány

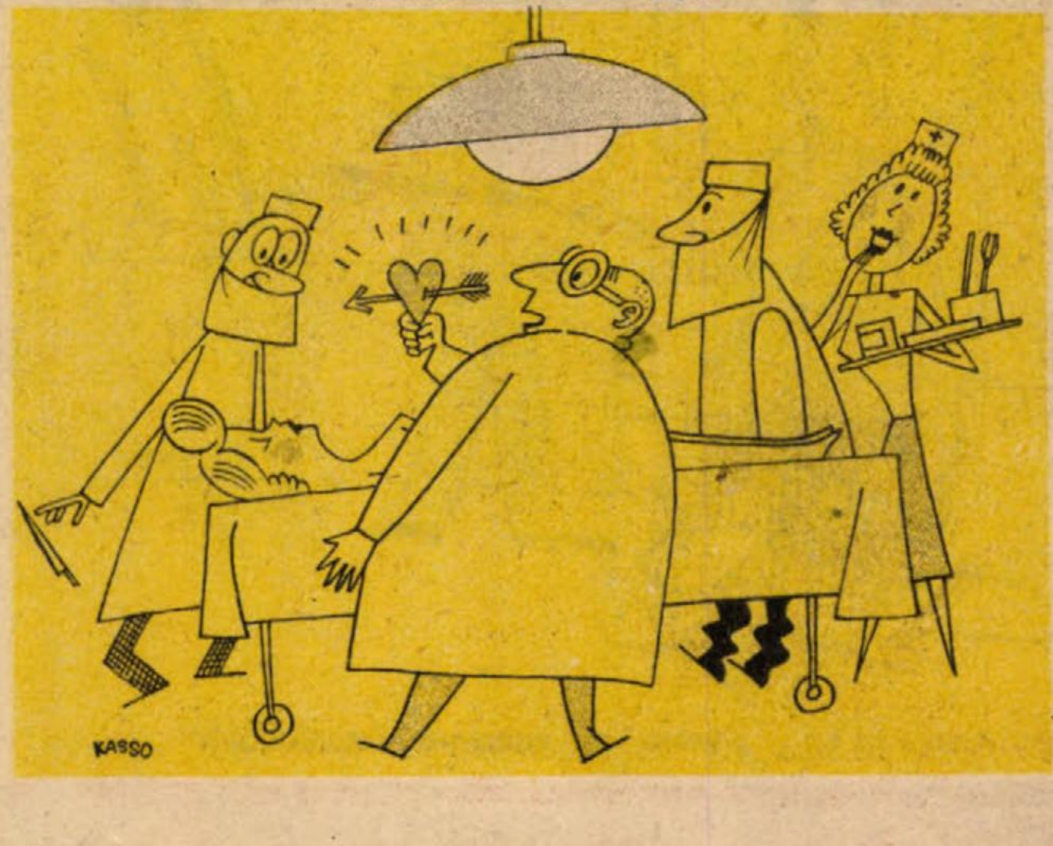
Adenauer: Így jó lesz a kéztartás?
Uncle Sam mecénás: Tökéletes!

Truman: „A hidegháborúban Amerika győzni fog"

Truman: Történt valami a hidegháborús fronton?
Acheson: Igen. Sajnos, a Marshall-terv befagyott.

Ilyen szívoperáció még nem volt avagy Különös lelet

Hangtalan Heti Híradó

A Hitler-rajongó Heuss tanár lett Nyugat-Németország elnöke. Truman most rengeteg szemrehányó levelet kap német nácuktól, akik zokon vették, hogy belőlük nem csinált elnököt.

Anglia az idén szeptemberben bedta a derekát Washingtonban. A kulcsot valószínűleg jövő évben adja be.

A kereskedelmi életet érintő köztisztaság. rendelettől ez a nagykereskedő bácsi kijelentette, hogy őt a köztisztaság épp oly kevéssé érdekli, mint a köztisztesség.

Angliában kisebb a tejadag. Vaj már csak a vezetők fején van, a tejfölt pedig leszedte Amerika.

Körforgalom

Amikor Ferike hároméves volt és valamit elrontott, azt mondták neki: nem szégyelled magad? Ilyen nagy fiú... Mikor tízéves volt és csúzlival betörte az ablakot, így szidták: nem tudsz vigyázni? Ilyen nagy legény... Húszéves korában Feri megszöktette Jucikát, a szomszéd fűszeres lányát, mire így korholták: mikor jön meg már az eszed? Kész ember vagy már! Én ebben a korban... Harmincéves volt Ferenc, amikor elsején elővever senyezte a fizetését. Akkor a felesége ekkép szapulta: ó hogy a... öreg fejjel ilyet csinálni!.. Ötvenéves volt Feri bácsi, amikor egy üzleti vállalkozáson csomó pénzt vesztett. Akkor röviden vén marhának becézték. Mikor aztán hetvenéves korában ujra akart nősülni, az általános vélemény így hangzott róla:

— Komolyan mondom, annyi esze van, mint egy hároméves gyereknek.

Az a bizonyos „népszerűség"

Nem tudjuk, hol esett meg ez a beszélgetés, de sajnos, több helyen megeshetett volna.

Ujságíró: Miért nem rója meg a lógósokat?

Üzemvezető: Az is fontos, hogy az üzemvezető népszerű legyen. Féltem a népszerűségemet.

Ujságíró: Na én nem láttam senkit, aki lelkesedett volna magáért.

Üzemvezető: Mert túl korán jött. Akik értem lelkesednek, azok rendszerint késve jönnek a munkába.

Ludas Matyi azt üzeni

Fogadók, Deákvár. Arra kérnek feleletet, hogy P. J. színésznek kék vagy zöld szeme van-e? Bár elismerjük a kérdés fontosságát, sajnos, nem tudunk felelni rá. Egyezzenek meg talán abban, hogy egyik szeme kék, másik zöld. Igy egyiküknek sem kell fizetnie.

B. József, Nagykanizsa, Sugár-út 13. Ha közölhető cikket küld, természetesen honoráriumot kap érte. Hogy kéziratai kárba ne vesszenek, készítsen róluk másolatot. Kéziratokat ugyanis nem küldünk vissza, azok megőrzésére nem vállalkozunk.

G. István, Wesselényi-utca. Jót mulattunk azon az idézeten, amit a Magyar Horgász című folyóirat júliusi számából közöl. Hogy a lap szerint Pongrácz Kálmán a polgármesteri székben horgász maradt, igen bájos megállapítás, amit nyilván Pongrácz Kálmán is kétségbevon. Mi is.

Weiszhaupt Sándor. Rajzában az a hiba, hogy — nem rajz. Hiányzik belőle a legparányibb művészi megnyilatkozás is, ezért őszintén megmondjuk, ne próbálkozzék ilyesmivel.

K. Antal ácssegéd, Baja. Mi ezeknél sokkal jobb verseket szeretnénk közölni.

H. Imre, Pécs, Remény-utca. Jó dolog, köszönjük

Egész éjjel nyitva

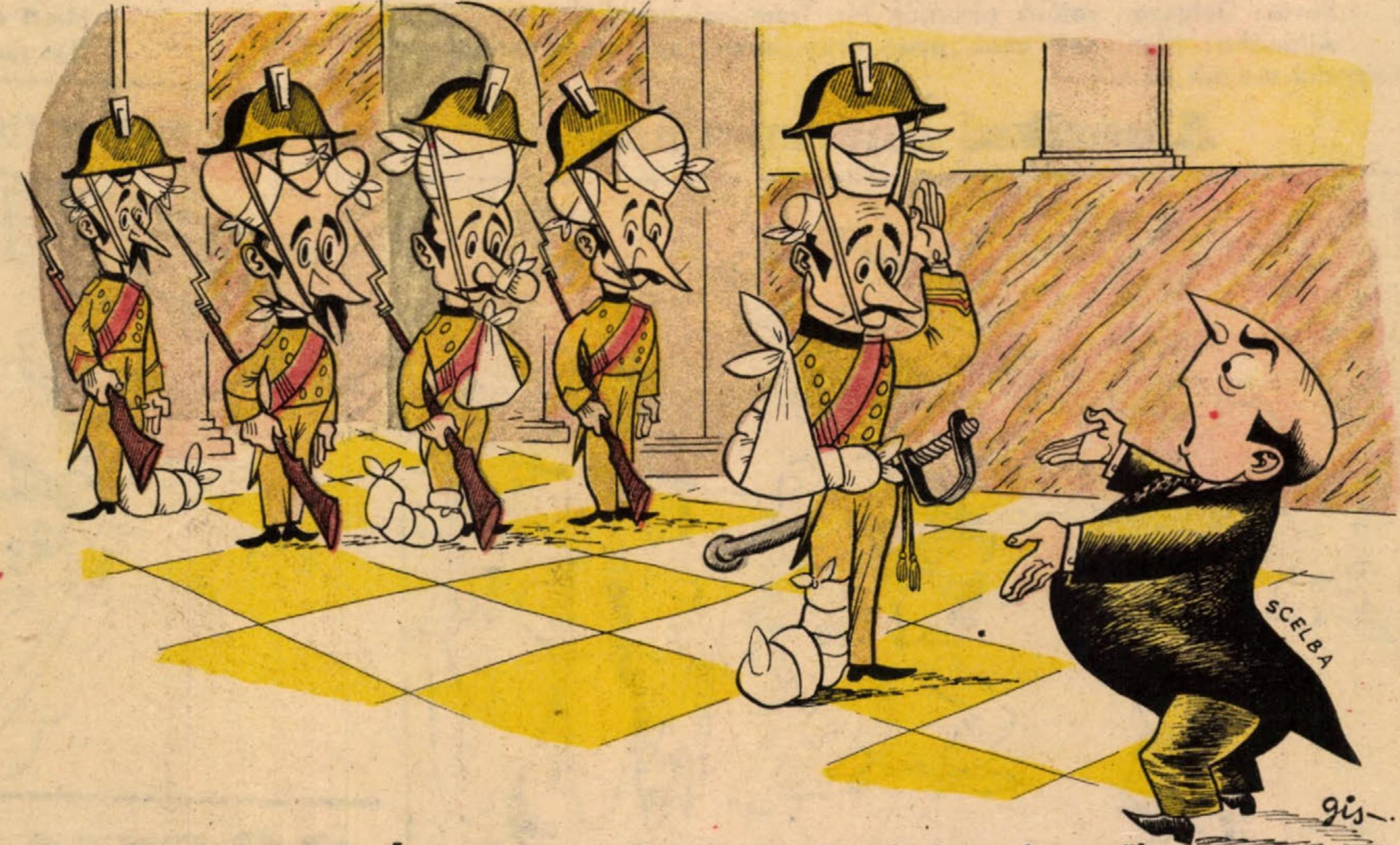
— Ödön, ha már úgyis járkálsz, hozd el egyúttal a Közértből a húst, hogy ne kelljen reggel lemennem...

Nemzetközi élelmezési világkiállítás Brüsszelben

— Mi ez a nagy?
— Kismenű Pestről.
— És mi az a kicsi?
— Nagymenű Londonból.

Rendőr - munkás harc Milánóban

Scelba: Őrmester! A rendőrosztagoknak tankjuk, gépfegyverük volt, mégis elvesztették a fejüket?!

Őrmester: Ellenkezőleg, nagyobb lett a fejünk, mint valaha.

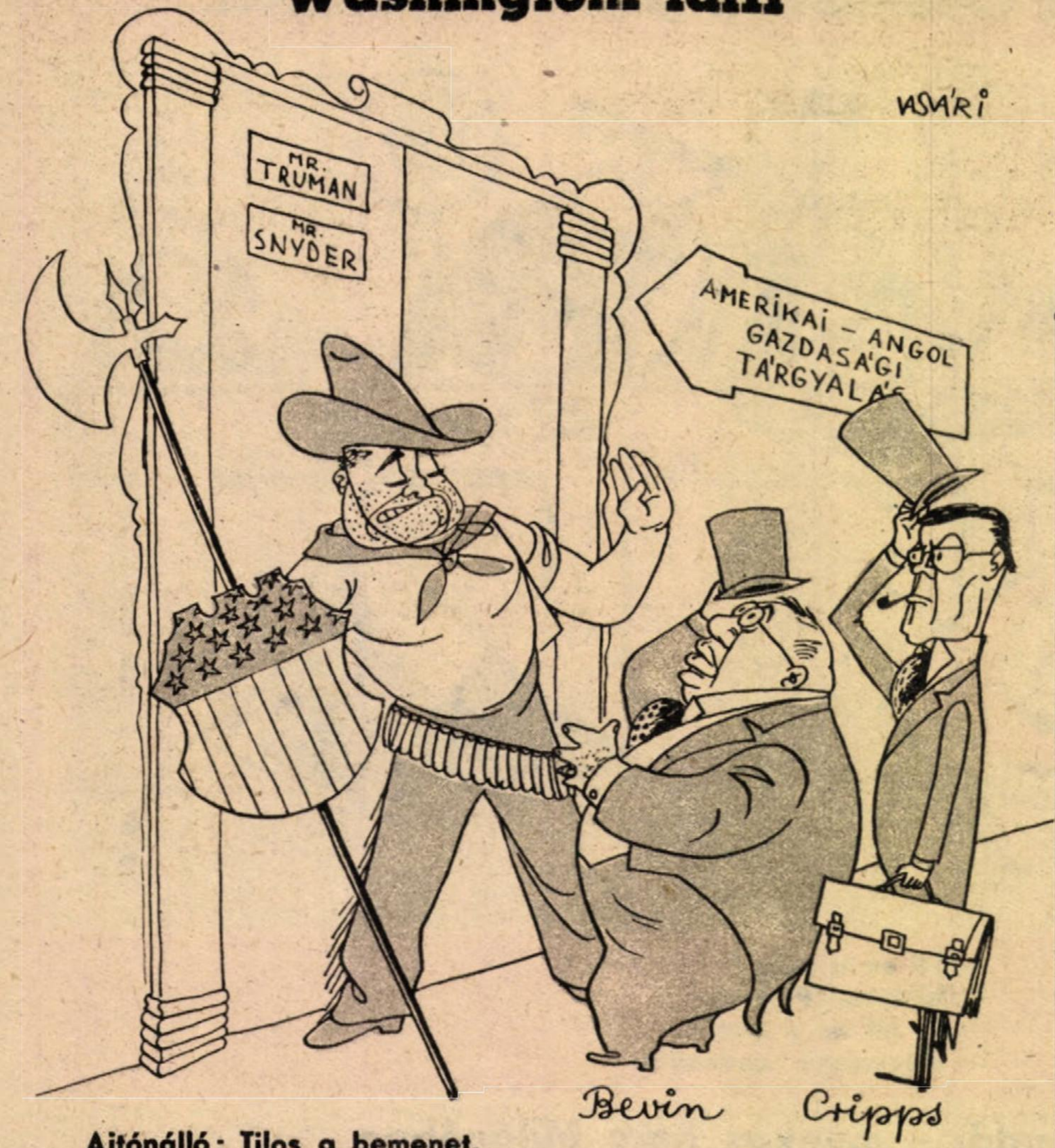
Pszt!

(Truman egy koncerten kijelentette, hogy ő tulajdonképpen muzsikusnak született, mégpedig fúvós-zenésznek.)

— Vegyenek fel engem kürtösnek!
— Jó. De ne árulja el senkinek. Mi továbbra is büszkék akarunk lenni a szakmánkra.

Washingtoni idill

Ajtónálló: Tilos a bemenet.
Bevin: Dehiszen velünk akarnak Mr. Trumanék tárgyalni.
Ajtónálló: Menjenek csak nyugodtan haza, tudnak ők magukkal tárgyalni maguk nélkül is.

Szívderítő látvány
Bulgária képe,
Öt éve szabad már
Nagy Dimitrov népe.

A Titó-rendszer katonai és rendőri diktatúra

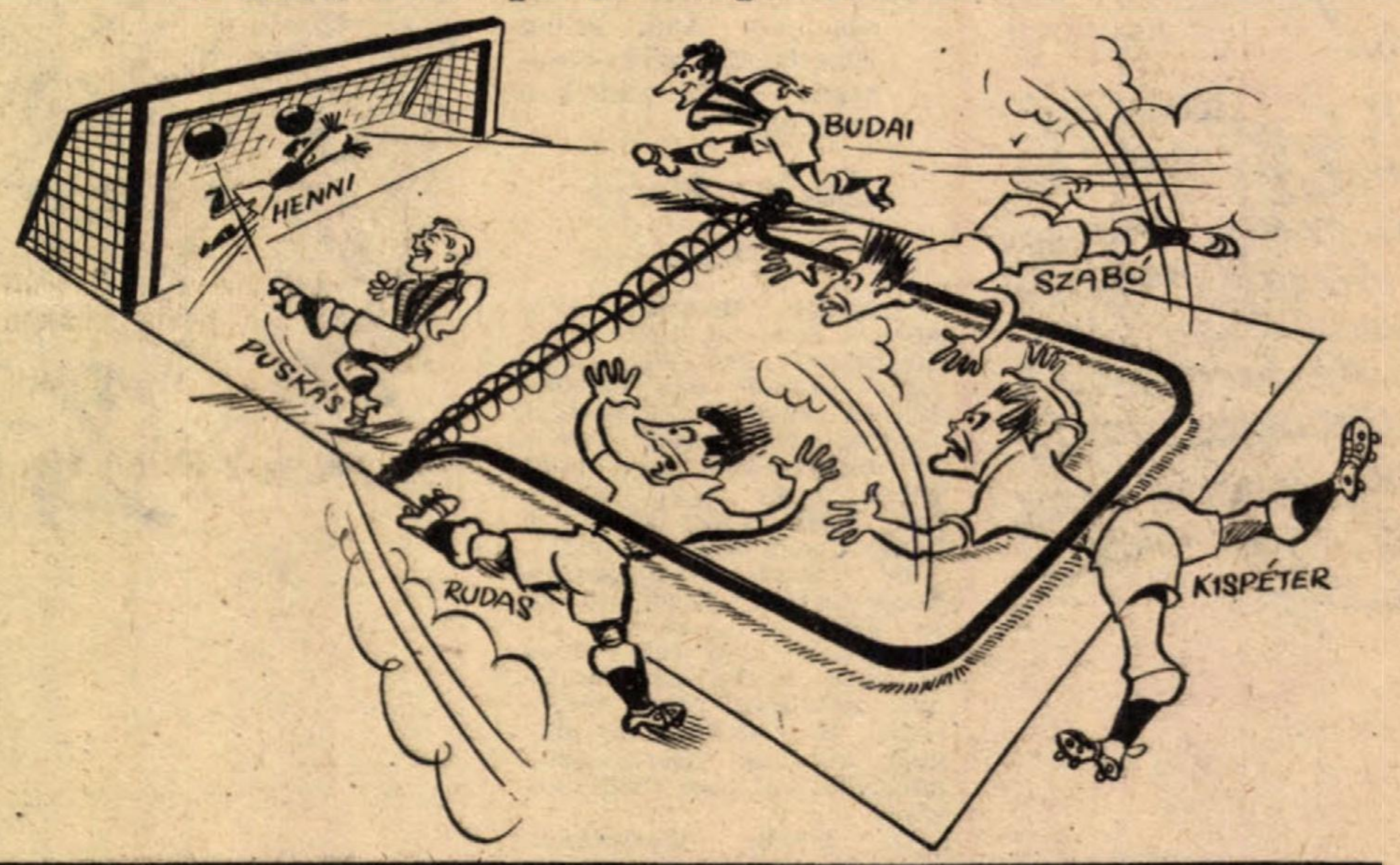
— Miért ez a nagy kivonulás?
— Két munkás beszélget az utcasarkon.

Amerikai humanizmus

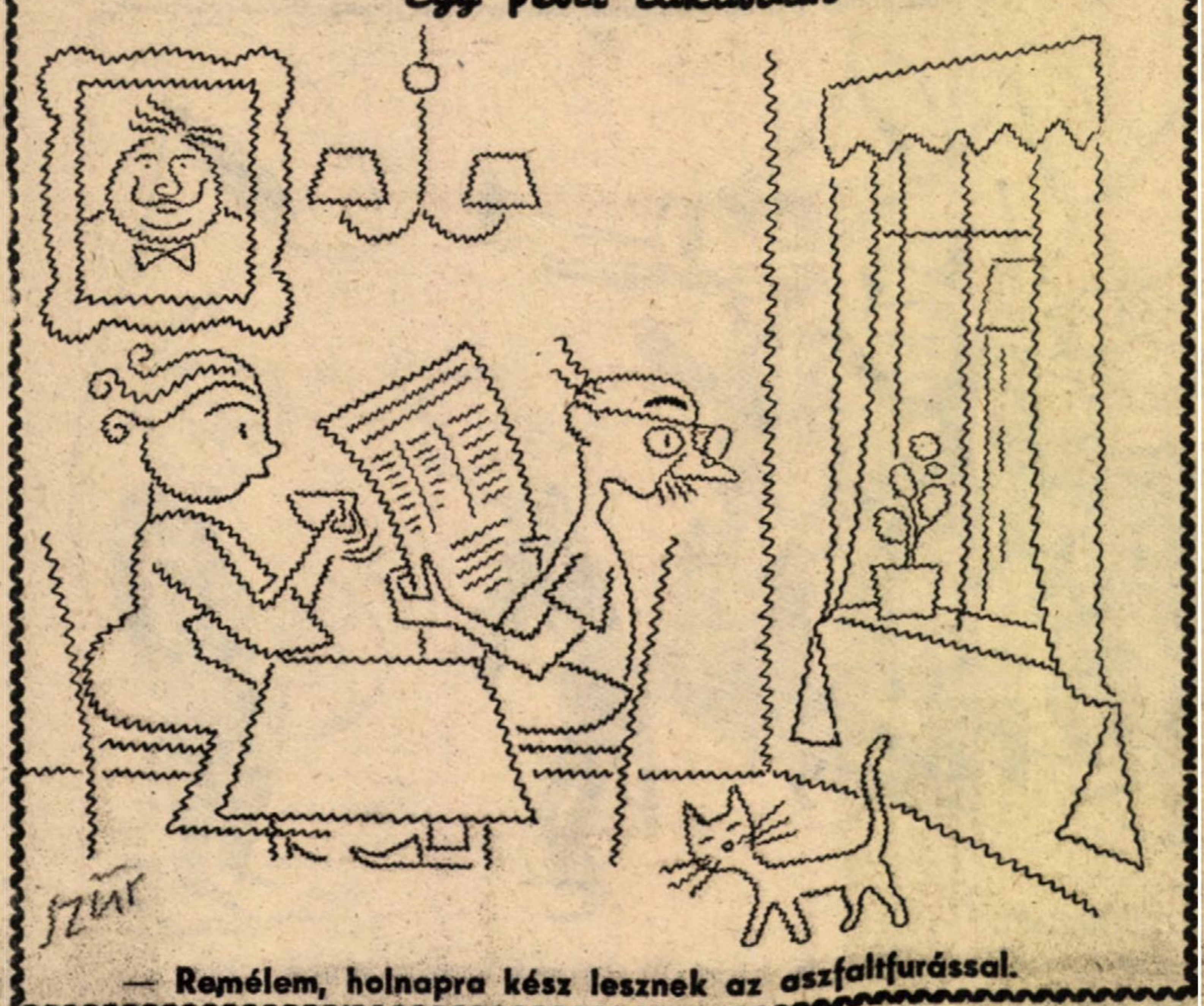

— Szenátor úr, nem várja meg, míg ezt a négert felkötjük?
— Sajnos, fiúk, sietnem kell a studióba. Husz perc mulva felolvasást tartok az emberi jogok védelméről.

A Fradi lescsapdája Kispesten is működött!

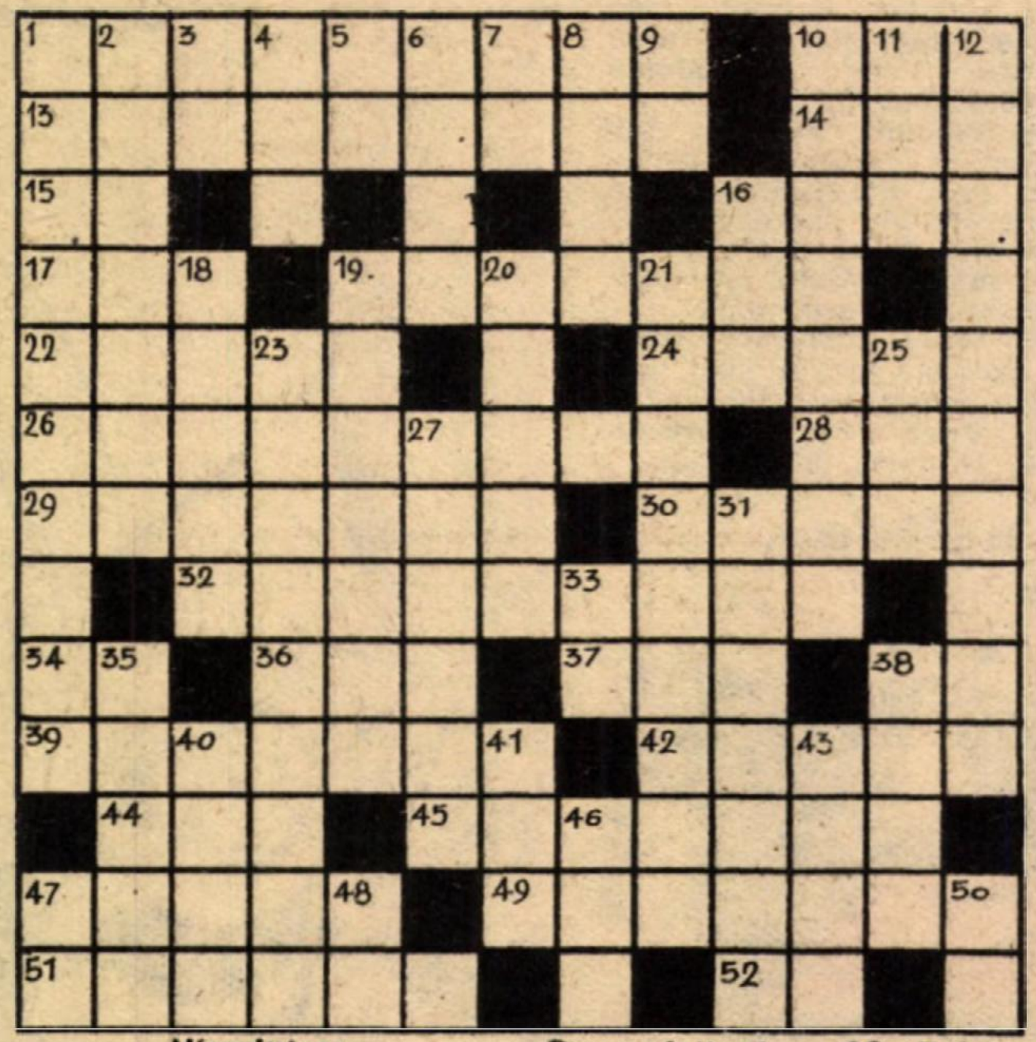

Egy pesti lakásban

— Remélem, holnapra kész lesznek az aszfaltfurással.

28 PERC ALATT MEG KELL FEJTENI!

Vízszintes:

1. Csodákra képes tulajdonság. — 2. É. L. S. — 13. Gőz hajtja. — 14. Betegség jele. — 15. ....tur — 16. Tiltakozás — 17. Mitológiai alak. — 19. A verseny esélyes lova. — 22. „Iv alakban haladó." 24. Német folyó. 26. Töprengés, vívódás. — 28. Egymásra tesz. — 29. Novemberben esik. — 30. Alacsonyrendű élőlény. — 32. Függőkertje a világ csodái közé tartozott. — 34. De — latinul — 36. Balszerencse. — 37. Attila népe. — 38 A calcium jele — 39. Értékes kézimunka. — 42. Az ilyen lakás kellemes — 44. Hangnem. — 45. Fagyos, sivár vidék a Jeges-tenger környékén. — 47. „Hirtelen önt." — 49 Ókori gyarmat. — 51. A szabónő teszi, meg a szinész, — 52. Kettős mássalhangzó.

Függőleges:

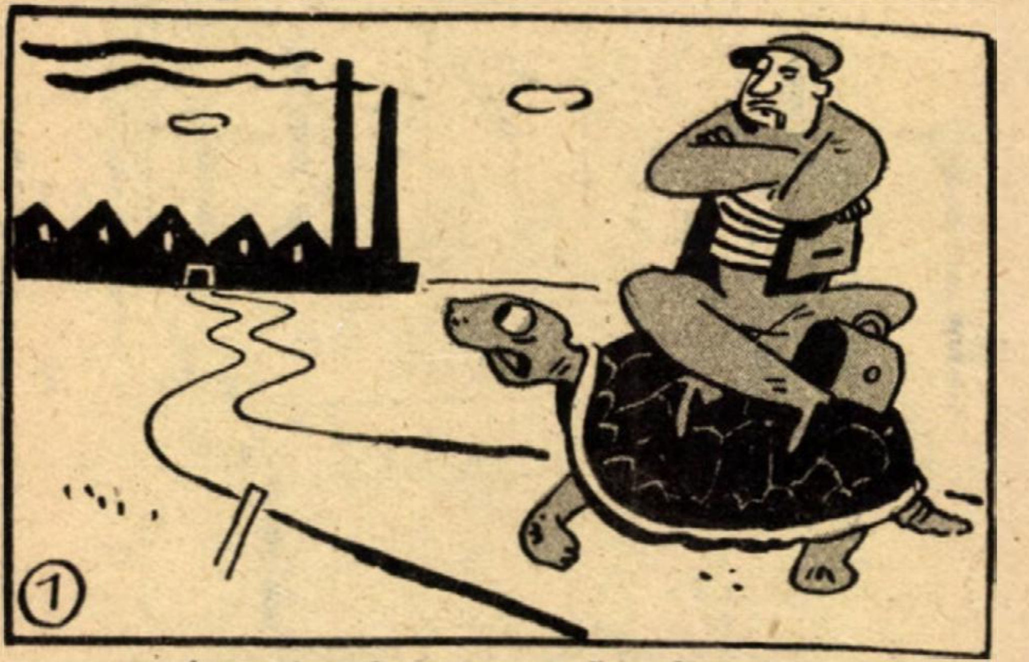
1. Az egyesület illusztris tagja. — 2. Több esze van, mint amennyinek lennie kéne. — 3. A A A. — 4. Omladék. — 5. Német prepozició, — 6. A rómaiak viselete volt. — 7. És — latinul. — 8. Dalos madár. — 9, Ruha dísze. — 10. Kutyabaja! — 11. Aki néz. — 12. Régi dal kezdete (....majd megvirrad már!). — 16. Veszprémi község, — 18. Ókori történetiró. — 19. A lejt ellentéte. — 20, Vízhordó szerszám. — 21. Egy opera női szereplője. — 23. Télen a havas járdát. — 25. Fogoly, — 27. Például a többisten-hivés. —. 31. Mohamedán imatorony. — 33, Sóhajtó szó, — 35. Özönlik (a tömeg). — 38. Állatnak mondjuk. — 40. Budapest egyik része, — 41. Német kötőszó. — 43. Nagy község Pestmegyében, — 46. N. H. L. — 47. Fordított névelő. — 48. — Személyes névmás. — 50. Névelő.

Multheti rejtvényünk megfejtése:

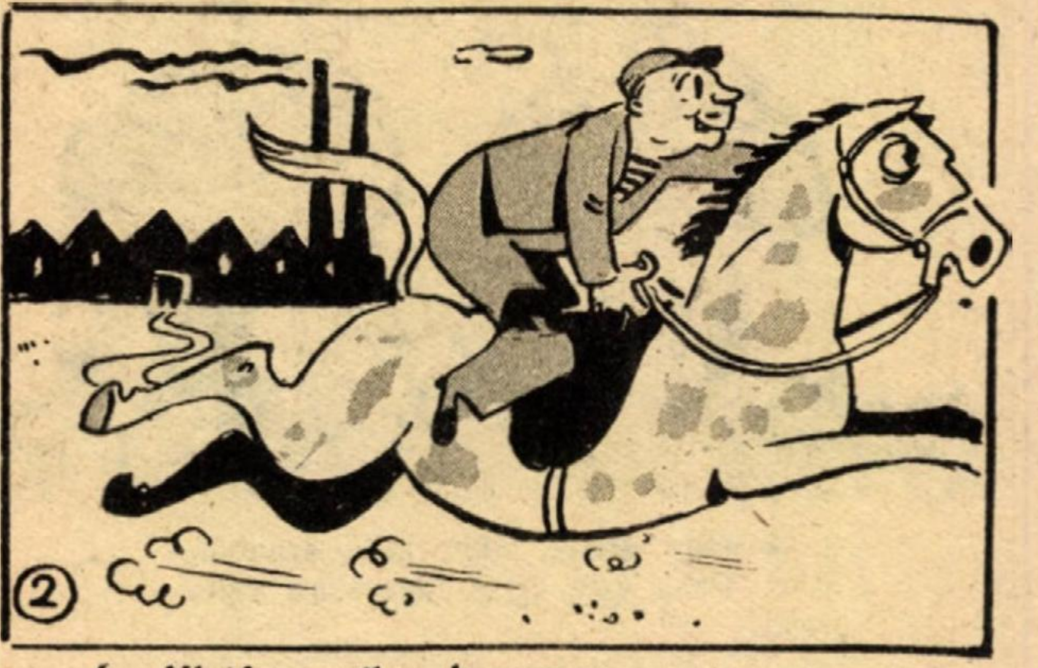
```
PELLENGÉR UBI
ELÁLL RR ÉTEL
NŐT INASÉVEK
TÉT EHZ A KE
ATACANA V P V
TEMPLOM IMÁDO
LLOYD BIZERTE
O Z UFERINI
NI UNALOMŰZŐ
 KORALL A S S
ATKA Á ODAINT
KAOLIN LÁM OO
ETSI KOTROGÉP
```

Üzemek humora

Egy későn jövő munkás

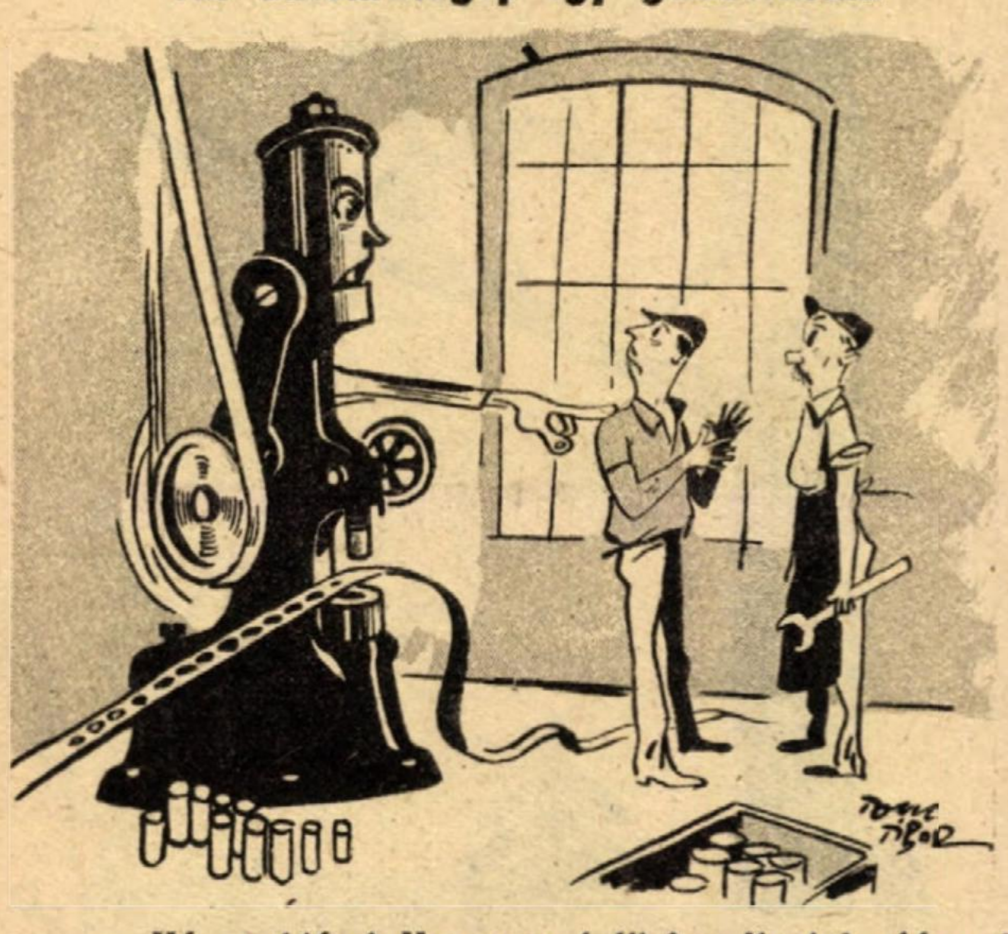

reggel, amikor bemegy az üzembe

és délután, amikor hazamegy.

Az automatagép így gondolkozik

— Hé, szaktárs! Ha maga leáll beszélgetni, akkor én is leállok . . .

MAGUNKNAK építettük

Keményen dolgoztál negyven évet
és többet éheztél, mint ettél,
utat, vasutat, gyárat, gépet:
mindent másoknak építettél.

Drága a védőberendezés?
„a drága pénz inkább kell másra"
így szólt a tőkés-rendelkezés,
ezt balkezed két ujja bánta.

Ezerszer dörrent légkalapács
csak egyszer csúszott a félkész palló,
Gyűrűs Nagy Kálmán üzemkovács
így lettél rokkant s nagyothalló.

Másé volt távol hegyek orma,
néked jutott a műhely füstje,
kazán heve, kémények korma,
másnak a nap s a víz ezüstje.

Látod: ma is zord zöld az erdő
és káprázató a naplemente,
rőt fényben ég az esti felhő,
harmat szikrázik reggelente.

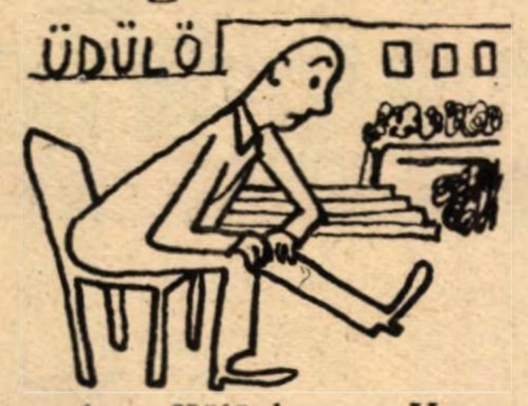
de: ránk terít árnyat erdő zöldje,
de: minket gyógyít a tó iszapja,
új országunk bőkezű földje
minden dús kincsét nékünk adja.

Régen nem sokat számítottunk,
új rendünkben más lett a mérték,
emberjogot hiába áhitottunk
és ma az ember a legfőbb érték.

A multon ne legyünk sajnálkozók
de példázza azt minden tettünk:
hogy miénk az ország, dolgozók!
mienk, mert magunknak építettük.

Hévízfürdő — Sugár György.

Konkrétnak igaza van

A „Különleges Vegyipar" kies üdülője a Balaton mellett, a Badacsonyi lankák között és a ragyogó őszi napsütés alatt terül el. Csupa öröm volt tehát az a két hét, amit Konkrét Kornél itt eltöltött. Illetve egyetlen egy bosszúság is érte Konkrétet ittléte alatt.

A dolog úgy történt, hogy Konkrét idejövetele előtt vett egy szép és elegáns szandált, amely azonban párnapi viselés után bebizonyította, hogy a megnyerő külső néha egyáltalán nincs arányban a belső értékkel.

— Konkrét tehát Pestreérkezése után felkereste a cipőkereskedőt, aki rögtön ki akarta cserélni a hirtelen betegállományba került szandált.

— Nem addig van az! — mondotta Konkrét. Én a szemébe akarok nézni annak a fickónak, aki felelős az ilyen áruért. Az a világ már elmult, hogy a dolgozóknak mindent oda lehetett dobni. Majd én elmegyek ahhoz a híres szandálkészítőhöz, aki ilyen árut ad ki kezei közül a selejtellenes harc idején.

Valljuk be, Konkrétnek ebben teljesen igaza volt. Nem tagadta ezt a körülményt a szandálüzemben senki:

— Kaptunk egy széria rossz bőrt, mire az első panaszok befutottak, már kiment egy sorozat. De majd azonnal kicseréljük, — próbálták megnyugtatni a felháborodott Konkrétet.

— Óhó barátaim — emelte fel intőn szemöldökét Konkrét — nem ez az elintézés módja. Nem adom én ki a kezemből ezt az átkozott szandált, amíg az orra alá nem dörgölöm annak, aki ilyen bőranyagot vág az egyszerű dolgozó fejéhez.

— Bevalljuk ebben teljesen igaza van — mondották a szandálkészítés szakemberei és megadták a bőrgyár címét.

— Na itt vagyok a bűn forrásánál — gondolta Konkrét — amikor belépett a vállalatvezető szobájába.

— Tanuljuk meg végre — mondotta határozottan Konkrét. — hogy a saját bőrünkről van szó. Itten, maguknál kiadnak egy rosszminőségű bőrt, amely azután egy ugyanolyan dolgozónak okoz bosszúságot, mint sajátmaguk! Meg akarom keresni azt a lelkiismeretlen embert, aki miatt ez az egész hibasorozat bekövetkezett.

— Teljesen igaza van — mondotta a vállalatvezető. És megmondta Konkrétnak, hogy melyik cégtől érkezett a rossz cserzőanyag, amely hatszáz kvadrát bőrt tönkretett, amíg rájöttek a hibára.

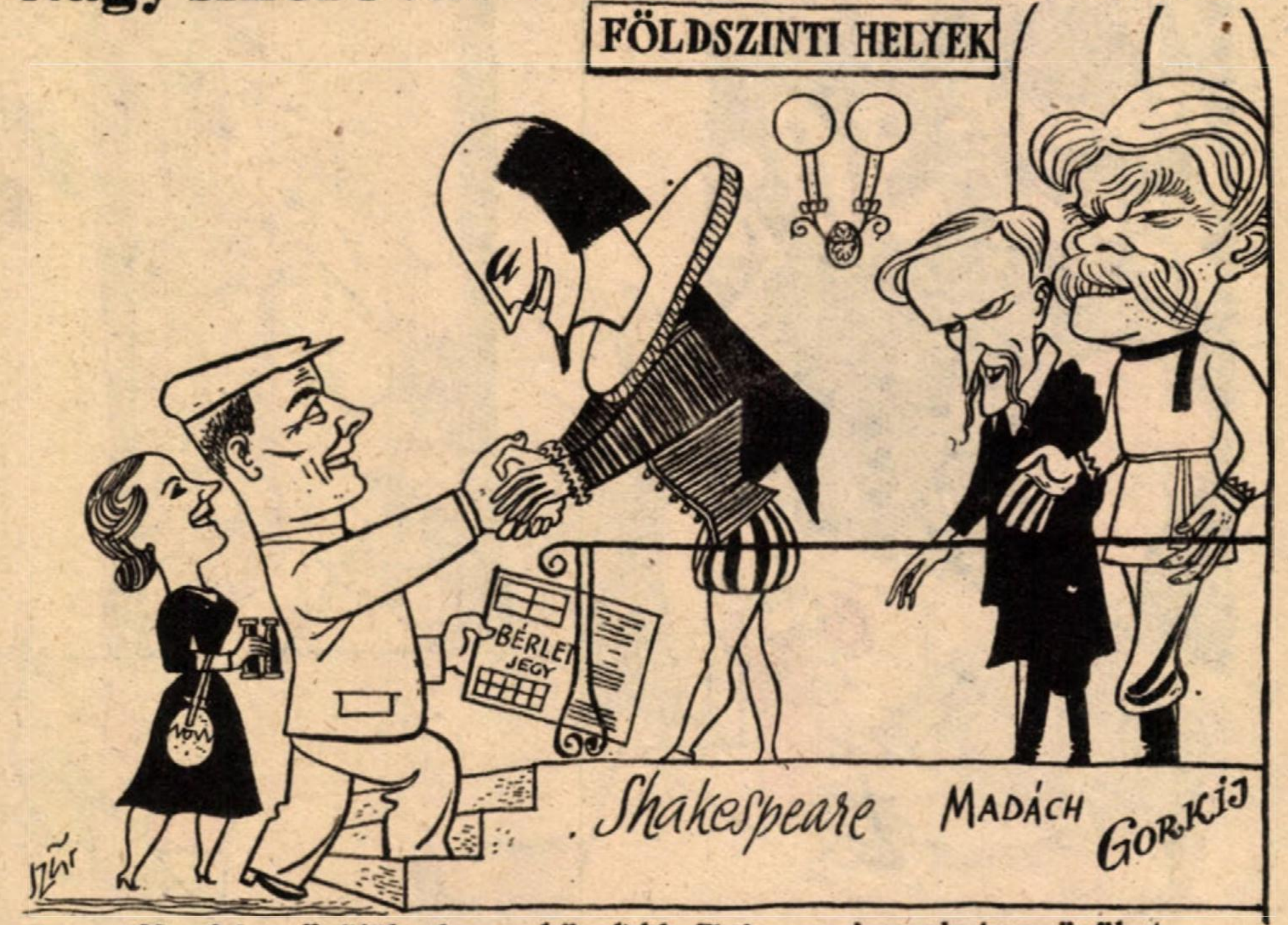
Konkrét halálosan elsápadt a balatoni nap következtében csokoládészínű bőre alatt. Amiben teljesen igaza volt.

A cserzőanyagot ugyanis a „Különleges Vegyiipar" szállította, az ellenőrlapon pedig ott díszelgett az aláírás:

Konkrét Kornél.

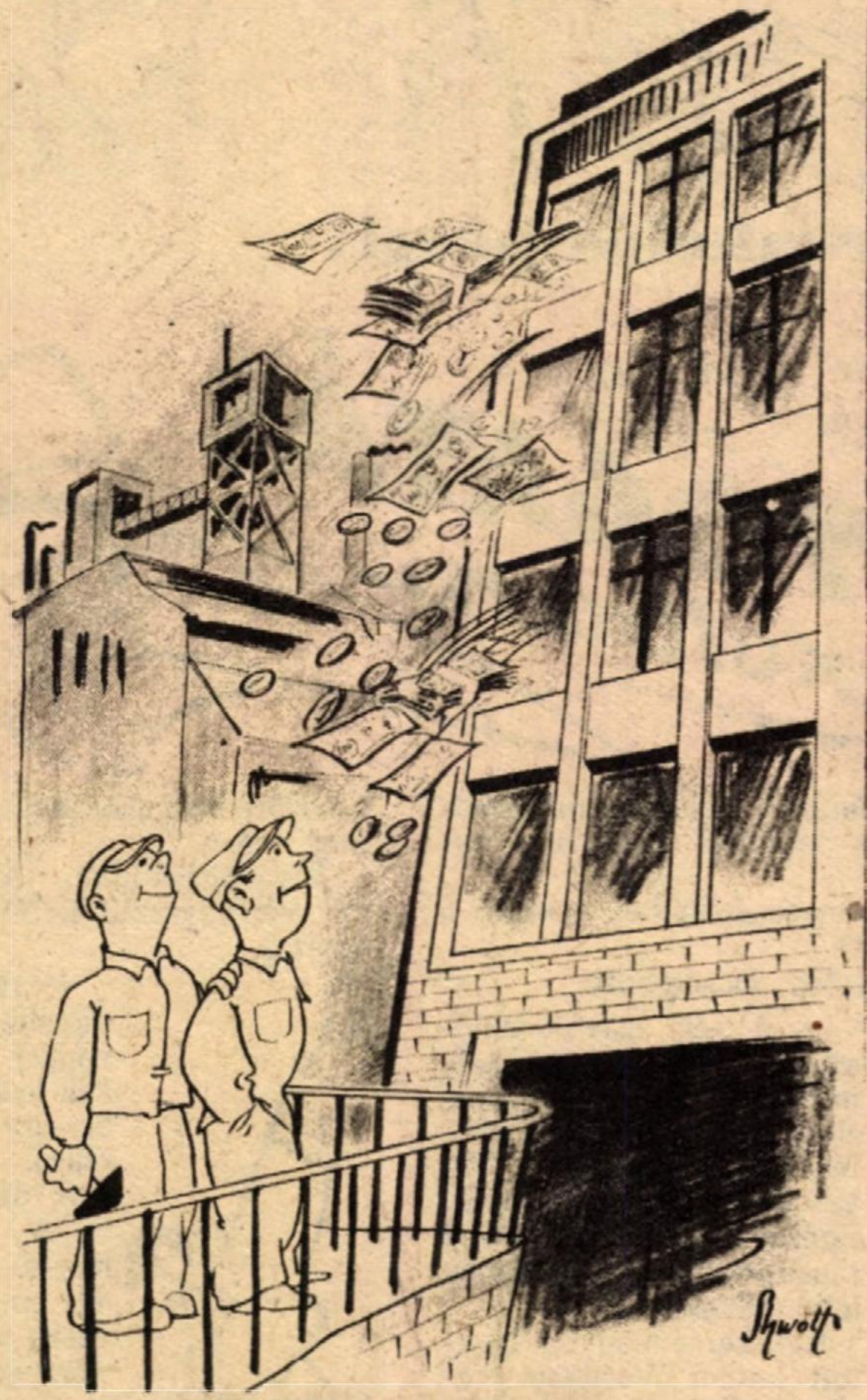
Csorna Béla.

Nagy sikere van a szinházi bérletezésnek

Munkás: Örülök, hogy közelebbről is megismerhetem önöket . . .

Egymillió forint ára energiát pocsékolunk el

— Ki az a könnyelmű alak, aki a pénzt kidobálja az ablakon?

— Például te is, amikor nyitva hagyod a gőz szelepét, üresen járatod a motort, vagy égve felejted a villanyt.

Elvtársak, írjatok a LUDAS MATYI üzemi rovatába!

VARGA MARADJON a mozdonyánál

Régi igazság az, hogy a csúcsteljesitmények nem örökéletűek, s hogy a normákat mindig túlteljesitik. Például alig kezdték elkölteni a jutalmat a 2000 tonnás teherszállítmány rekorderei; amikor máris újabb eredményekről beszélnek az emberek és írnak az ujságok. Varga mozdonyvezető több mint kétésfélezer tonnát röpitett egy kitűnő 424-es mozdonnyal Miskolcról Hatvanba. De a súly még semmi. Az egész út nem egész 4 óráig tartott. Ilyen gyorsaságra a legöregebb teheráruk sem emlékeznek! Meg is jegyezte az egyik forgalmista a rekorddöntés után:

— Stramm fiú ez a Varga Károly! Nem csoda, hogy csak úgy futnak utána a — teherkocsik.

Egy későnjövő emlékkönyvébe

Tíz perccel későbben bemenni,
Azt mondod elvtárs, hogy ez semmi.

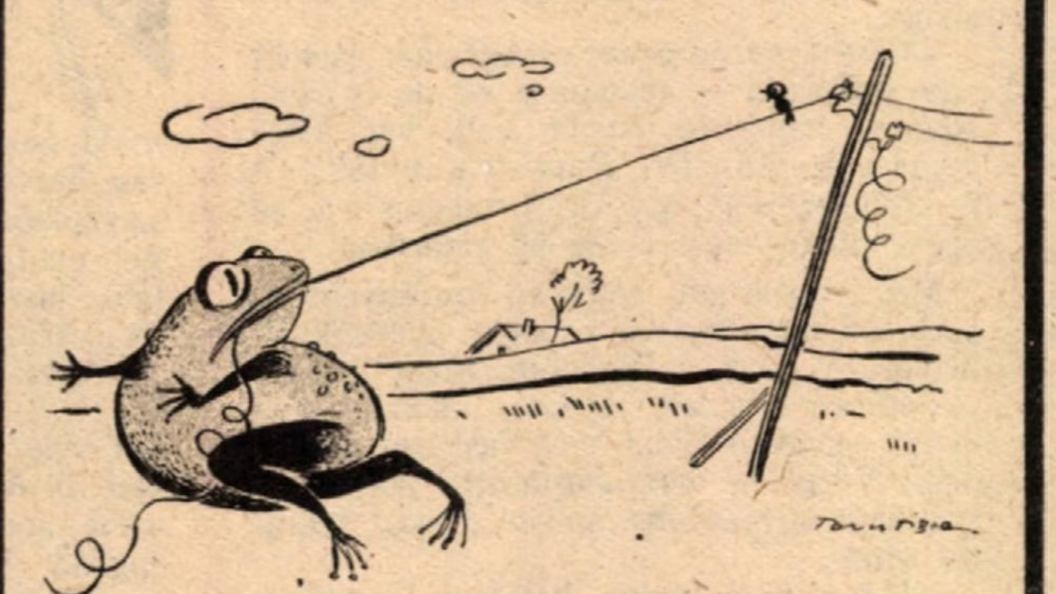
De napi tíz: hatvan egy héten,
S az bizony, már egy óra éppen.

Egy hónap alatt felmegy négyre,
És negyvennyolc óra évvégre.

Egy ellopott hét a gyár kára,
Márpedig a tiéd a gyár ma.

Tiéd a gyár, hát ezt ne hagyjad,
Ezt kérd ki magadtól, magadnak!

Üzemi szótár

Drótházó béka.

Indul a tanév!

— Ezt adja össze reakciós bácsi!

Valahol AMERIKÁBAN

— Úgy élünk, mint kőkorszakban,
Csak egy kissé lőporszag van...

Olcsóbb lett a sajt

A holló: Ugyan, ne ravaszkodjon, itt van egy darab sajt magának.

Gádor Béla: LÁTOGATÁS a pokolban

Amikor a pokol kapuján becsengettem, a portás barátságtalanul nézett rám a kémlelő nyíláson át. Csakhamar azonban széles mosolyra derült az arca, amikor megtudta, hogy ujságíró vagyok.

— Riport, riport? — kérdezte és hamiskáson hunyorított.

Igenlően bólintottam és azonnal Vergilius kollegám után érdeklődtem, aki körülbelül kétezer évvel ezelőtt a Római Kurirnál volt felelős szerkesztő és türhető verseket is írt, bár azok kissé hosszúak voltak. A portás útbaigazított s én beszálltam egy taxiba. Először egy hosszú tornácon mentünk keresztül, ahol a kocsi nagyokat döccent. A soffőr hátrafordult és magyarázóan mondta:

— Tetszik tudni, a pokol tornáca a jószándék köveivel van kirakva és azok ráznak egy kicsit.

Nemsokára megérkeztünk a Pokol és Vidéke szerkesztősége elé. Vergilius kollegám barátságosan fogadott s bár lapzárta volt, készségesen állt rendelkezésemre.

— Néhányszáz évvel ezelőtt már járt itt egy kollegája — mondotta — az is ilyen sovány, nagyorrú ember volt, bár kissé magasabb. Alighieri Danténak hívták. Öt is körülvezettem egy kicsit, meg is írta az egész dolgot egy hosszabb riportban.

Megnyugtattam, hogy én szerényebb leszek, én mindössze a háborús bűnösök elhelyezése iránt érdeklődöm, mert komoly aggályaim vannak, amióta nálunk fent egyes helyeken olyan nagy becsben tartják őket. Vergilius megnyugtatott, majd beszálltunk egy autóba, amely „Sajtó" feliratot viselt.

Néhány perc mulva hatalmas, modern épület elé gördültünk. Nyugtalanul szálltam a liftbe és kérdően fordultam kalauzom felé:

— Ebben a pompás épületben laknak a háborús bűnösök?

Vergilius elnézően mosolygott:

— A régi elavult módszereket már nem alkalmazzuk. Ma már nincs elevenen megnyuzás, égetés, kőgörgetés és más hasonló gyermeteg dolgok. Egészen modern büntetési rendszerünk van. Akarja látni Hitlert?

Egyszerre nagyon izgatott lettem. Vergilius végigvezetett egy folyosón, majd bekukkantottunk egy ajtón. Elegánsan berendezett szobába láttunk, Hitler a szoba közepén a padlón feküdt és szőnyeget evett. Szemei vérben forogtak, kezelába hisztérikusan rángatózott. Vergilius magyarázott:

— Most tudta meg a sztálingrádi vereséget. Ugyanis minden nap végigjátszatjuk vele az egész életét. Reggel nyolckor van az Anschluss, fél tíz tájban Csehszlovákia annektálása, délután négykor Sztálingrád. Este nyolckor leöntjük benzinnel és meggyujtjuk. Ezt naponta csináljuk egyelőre tízmillió évig, aztán kitalálunk valami mást.

Továbbhaladtunk. A szomszédos lakásból vérfagyasztó üvöltés hangjai hallatszottak.

— Itt lakik Göbbels — mondta Vergilius. — Éjjel-nappal a saját beszédeit kell hallgatnia. De nézzünk be egy pillanatra Mussolinihez.

A duce egyenruhájának teljes pompájában egy hosszú terem végében állott emelvényen, karja magasra lendítve, széles állát előrenyujtva, feszes haptákban. A falakat véges-végig saját arcképei borították s a teremben egy láthatatlan zenekar harsány dübörgéssel játszotta a Giovinezzát. A zene elhallgatott, Mussolini fáradtan rogyott egy székbe, de még mielőtt leülhetett volna, újból felharsantak a fasiszta himnusz hangjai. A duce felpattant s karja ismét a magasba lendült. Vergilius elhúzta a száját.

— Ez nem nagyon szellemes megoldás — mondta, — de jobb nem jutott eszünkbe. Ellenben mutatok valami érdekesebbet.

Az ablakhoz vezetett és az égre mutatott, ahol egy repülőgép volt látható igen magasan, amelyből egy pici alak ugrott ki és zuhant lefelé.

— Ez Gőring — magyarázta kísérőm. — Állandóan kétezer méter magasból kell kiugrania, de az ejtőernyő nem nyilik ki. Összetöri magát, meghal, aztán kinevezik marsallnak és újból kiugrik.

Mindez nagyon megnyerte tetszésemet, de be kellett vallanom Vergilius kollegámnak, hogy — bár soviniszta nem vagyok — mégis szeretnék egy pillantást vetni kedvenc vezéremre, Szálasi Ferencre. Vergilius egy másik ablakhoz irányított, ahonnan egy vasútállomásra láttunk. A pályaudvaron hosszú tehervonat körül nagy nyüzsgésre lettem figyelmes. Vergilius lemutatott egy alakra, aki rongyos térdnadrágot, hátizsákot és bakancsot viselt.

— Az Szálasi — mondta egyszerűen. — Figyeljen csak oda.

A megmutatott alakot két formaruhás nyilas brutálisan megragadta és berugta vagonba. A következő percben azonban megint felbukkant, ismét megragadták és ismét a vagonba rugták.

— Így fogják őt bevagonirozni az idők végezetéig — mondta kísérőm kissé patetikusan.

Úgy éreztem, hogy eleget láttam és visszakísértem Vergiliust a redakcióba. A kapu előtt barátságosan megrázta a kezemet és búcsúzóul egy készülő palota felé mutatva, így szólt:

— Látja, ez az épület az imperialista háborús uszítóknak készül. A legraffináltabb és legmodernebb technikával rendezzük be. Ha felmegy, megmondhatja nekik, hogy jó lesz, ha meggondolják a dolgot.

Mègmondtam.